

სტატიის გაანალიზებულია თანამედროვე ფინანსური კაპიტალიზმის არსი, მისი მეტამორფოზა და ე.წ. რაოდენობრივი შერბილების პოლიტიკის შედეგები. ხაზგასმულია, რომ თანამედროვე ფინანსური კაპიტალიზმის მთავარი დამახასიათებელი შტრიხი აშშ-ის დოლარის და ყველა სხვა დანარჩენი ვალუტის, როგორც საკრედიტო ფულის არსებობაა. ამასთან, ამ ვალუტების ემისიაში მონაწილეობს არამხოლოდ და არა იმდენად ცენტრალური, არამედ კომერციული ბანკები, რომლებიც ფლობენ ლიცენზიას ე.წ. დეპოზიტური (უნაღდო) ფულის გამოშვებაზე, ეს კი იწვევს ვალის გარდაუვალ წარმოშობას, რომელიც უსწრაფესად იზრდება მთელ მსოფლიოში და სპობს ეკონომიკის რეალურ სექტორს.

სტატიის აღნიშნულია, რომ მსოფლიო მევახშეები შეგნებულად აშენებენ სისტემას, რომელიც საბოლოო ანგარიშით იქნება გლობალური და ტოტალური მონობის სისტემა. ასეთ სისტემას ექნება უკიდურესად მარტივი სოციალური სტრუქტურა: ახალი მონათმფლობელების, ანუ „ოქროს მილიონისა“ და მონურ მორჩილებაში მყოფი დანარჩენი მოსახლეობის, ანუ „ბინძური“ მილიარდის სახით.

სტატიის მსჯელობაა აგრეთვე ე.წ. „საქველმოქმედო“ ფონდებზე, რაც სინამდვილეში წარმოადგენს მევახშეების ფულადი კაპიტალის აკუმულაციის ცენტრებს და რომელთა ჭეშმარიტი დანიშნულება მევახშეთა ინტერესების მსახურებაა. გარდა ამისა, ნაშრომში გამოკვეთილია იმ ადამიანთა ფსიქიკური და სულიერი დაავადებების თემა, რომლებიც ჩაფლულნი არიან ფინანსური სპეკულაციისა და მაქინაციის თანამედროვე სამყაროში, რაც დღეს კიდევ უფრო ნაკლებადაა შესწავლილი. სამწუხაროდ, დღეს მხედველობიდან რჩებათ ყველაზე მთავარი - ადამიანთა ძლიერი მიდრეკილება ფინანსური „თამაშებისადმი“ - საფონდო, სავალუტო და სხვა ბირჟებზე, აგრეთვე ძლიერი მიდრეკილება „ფინანსური პირამიდებისადმი“ და სხვა ფინანსური მაქინაციების მიმართ, რომელიც ხორციელდება ბირჟებს მიღმა.

დასკვნის სახით ნაშრომში ხაზგასმულია ის, რომ მიუხედავად იმისა, „ისტორიის დასასრულის“ დრო უცნობია, ყველაფერი მაინც ჩვენზე დამოკიდებულია, მათ შორის, ჩვენს უნარზე წინააღმდეგობა გავუწიოთ მევახშეებს. წინააღმდეგობის გაწევა, სხვა საკითხებთან ერთად, გულისხმობს არსებული ფულადი სისტემის გარდაქმნის პოზიტიური პროგრამების შემუშავებასა და რეალიზაციას.

საკვანძო სიტყვები: ფინანსური კაპიტალიზმი; რაოდენობრივი შერბილების პოლიტიკა; საკრედიტო ფული; საფონდო ბირჟა; წარმოებული ფასიანი ქაღალდები; მევახშეობა.

საყოველთაო აღიარებით, თანამედროვე კაპიტალიზმი თავისი არსით წარმოადგენს „ფინანსურ“ კაპიტალიზმს. მისი ეს თვისება განსაკუთრებით აშკარად გამოვლინდა ბოლო ოთხი ათწლეულის განმავლობაში. როგორც ცნობილია, XX საუკუნის 70-იან წლებში მსოფლიო გადავიდა ბრეტონ-ვუდის (ოქრო-დოლარის) სავალუტო-საფინანსო სისტემიდან იამაიკის სავალუტო-ფინანსურ (ქაღალდის დოლარის) სისტემაზე. ამ წლებში მოეხსნა ყოველგვარი შეზღუდვა აშშ-ის ფედერალურ სარეზერვო სისტემის „საბეჭდო მანქანას“, რითაც გაჩნდა „მწვანე ქაღალდის“ შეუზღუდავი რაოდენობით ემისიის შესაძლებლობა. დღის წესრიგში დადგა Fed-ის „საბეჭდო მანქანის“ პროდუქციაზე მოთხოვნის უზრუნველყოფის ამოცანა. ამ ამოცანის გადაჭრის ერთ-ერთ კარდინალურ საშუალებად იქცა ფინანსური ბაზრების სწრაფი განვითარება, რომელმაც დოლარის მასის სულ უფრო მზარდი მოცულობის აბსორბცია მოახდინა. თუ ადრე მსოფლიო სავალუტო ბაზრებზე ყველა ოპერაციის 90% ემსახურებოდა საერთაშორისო ვაჭრობას, ამჟამად ეს მაჩვენებელი, უკეთეს შემთხვევაში, 3-4%-ს არ აღემატება. დანარჩენი ოპერაცია წარმოადგენს სპეკულაციური ოპერაციების მომსახურებას როგორც თვით სავალუტო, ისე სხვა ფინანსურ ბაზრებზე, კერძოდ, საფონდო, საკრედიტო, წარმოებული ფასიანი ქაღალდების ბაზრებზე ოპერაციების მომსახურებას.

კიდევ ერთი განსაკუთრებული დამახასიათებელი შტრიხი თანამედროვე ფინანსური კაპიტალიზმისა არის ის, რომ აშშ-ის დოლარი და ყველა სხვა დანარჩენი ვალუტა წარმოადგენს საკრედიტო ფულს. ამასთან, ამ ვალუტების ემისიაში მონაწილეობს არა მხოლოდ და არა იმდენად ცენტრალური ბანკები, არამედ ემისიის ძირითად ნაწილს უზრუნველყოფენ კომერციული ბანკები, რომლებიც ფლობენ ლიცენზიას ე.წ. დეპოზიტური (უნაღდო) ფულის გამოშვებაზე. საკრედიტო ფულის ემისია იწვევს ვალის გარდაუვალ წარმოშობას. ეს ვალი უსწრაფესად იზრდება მთელ მსოფლიოში. კიბოს დაავადების მეტასტაზების მსგავსად ის სპობს ეკონომიკის დარჩენილ ნაწილს, რომელსაც „რეალურ სექტორს“ ვუწოდებთ. ცნობილი კონსალტინგური კომპანიის მაკკინ-ზის ერთ-ერთი ბოლო მოხსენების თანახმად, მსოფლიო ვალმა უკვე გადააჭარბა მსოფლიო მშპ-ის 300%-ს, ხოლო მისმა აბსოლუტურმა მაჩვენებელმა დაახლოებით 200 ტრილიონი დოლარი შეადგინა [8, გვ. 129].

თუ უფრო ადრეული კაპიტალიზმის მთავარი პრობლემა იყო ე.წ. „საქონლის ჭარბწარმოება“, რომელიც პერიოდულად იწვევდა ციკლურ კრიზისებსა და ეკონომიკის რეალური სექტორის პროდუქციაზე ფასების ვარდნას, თანამედროვე ფინანსური კაპიტალიზმის პრობლემა უკვე „ფულის ჭარბწარმოებაა“. ამ უკანასკნელის აშკარა გამოვლინება და შედეგია საპროცენტო განაკვეთების შემცირება საბანკო ოპერაციებზე აქტივებისა და პასივების მიხედვით, უფრო მეტიც, საპროცენტო განაკვეთების გადასვლა „მინუსნიშნაზე“ ზონაში. ასეთ პირობებში, ცხადია, საბანკო სისტემა ვერ იარსებებს. ფულად-საკრედიტო ემისიის გაფართოებით ბანკები ერთდროულად აძლიერებენ თავიანთ არამდგრადობას. მცირდება მათი ვალდებულებების დაფარვის ხარისხი, იზრდება შესაძლო ბანკროტობის რისკი. მე-20 საუკუნე მოწმობს მრავალ საბანკო კრიზისს. 21-ე საუკუნეში საბანკო კრიზისების ალბათობა კიდევ უფრო იზრდება.

იმისათვის, რომ ამაღლებულიყო მსოფლიო მევახშეების მიერ შექმნილი საბანკო სისტემის მდგრადობა, რაც მათ „ჰაერიდან ფულის კეთების“ საშუალებას აძლევს, ამ სისტემას დაემატა უმნიშვნელოვანესი ელემენტი სახელწოდებით - „ცენტრალური ბანკი“. ნებისმიერ ეკონომიკური თეორიის სახელმძღვანელოში წერია, რომ ეს ინსტიტუტი წარმოადგენს „ბოლო ინსტანციის კრედიტორს“. ის „მაშველ რგოლს“ აწვდის კრიზისში მყოფ ბანკებს კრედიტების სახით. რა თქმა უნდა, ცენტრალურ ბანკებს არ ძალუძთ ყველას გადარჩენა, ის მხოლოდ ყველაზე „რჩეულებზე“ ზრუნავს. ობიექტულს, რომელსაც შეაქვს თავისი ფული ბანკში ანაზრის სახით, ფსიქოლოგიურად უყალიბდება ნდობა, რომ მისი ფული იმყოფება „ბოლო ინსტანციის კრედიტორის“ საიმედო მეთვალყურეობის ქვეშ. სინამდვილეში, ცენტრალურმა ბანკებმა არაერთხელ გადაარჩინეს მხოლოდ უმსხვილესი კერძო ბანკები, რომლებსაც პროფესიონალი ფინანსისტები „სისტემის ხერხემალს“ უწოდებენ. ასეთ ბანკებზე ამბობენ: „ძალიან დიდია იმისათვის, რომ მოკვდეს“. ცენტრალურ ბანკებზე კი უბრალოდ არაფერია სათქმელი: ისინი ღმერთებივით მარადიულნი არიან.

მაგრამ, ბოლო ათწლეულის განმავლობაში ცხოვრება ექვეყნეშ აყენებს მსგავსი ტიპის აქსიომებს. მაგალითად, გავიხსენოთ 2007-2009 წლების ფინანსური კრიზისი. 2008 წელს ადგილი ჰქონდა მოვლენას, რომელმაც შოკში ჩააგდო ისინი, რომლებსაც სწამდათ ფინანსური სამყაროს აქსიომების. მხედველობაში გვაქვს უოლ-სტრიტის ერთ-ერთი უმსხვილესი ბანკის „ლემან ბრაუერისის“ ბანკროტობა.

უკვე განვლო შედარებითი სტაბილურობის მეცხრე წელმა, მაგრამ მსოფლიო ყოველდღე ელოდება ფინანსური კრიზისის მეორე ტალღას. პირველი ტალღის შემდგომ წლებში ადგილი ჰქონდა მრავალ საინტერესო მოვლენას ფინანსების სამყაროში. ერთ-ერთი აღსანიშნავი მოვლენაა აშშ-ის Fed-ის მიერ „რაოდენობრივი შერბილების“ პროგრამის ამუშავება. რაოდენობრივი შერბილების პროგრამის ოფიციალურად ანონსირებული მიზანი ამერიკის ეკონომიკის გამოცოცხლებისა და უმუშევრობის შემცირებისათვის პირობების შექმნა იყო. ამ მიზნის მიღწევის საშუალებად გამოყენებულ იქნა აშშ-ის ეკონომიკაში ფულადი მიწოდების ზრდა ამერიკული ბანკების მიერ ფასიანი ქაღალდების შესყიდვის ხარჯზე. შესყიდვას ექვედებარებოდა აშშ-ის ხაზინის ქაღალდები, იპოთეკური კრედიტებით უზრუნველყოფილი სავალო ვალდებულებები ანუ, უბრალოდ, „იპოთეკური ქაღალდები“. აშშ-ის ხელისუფლება აცხადებდა, რომ ამით ამაღლებოდა ამერიკული ბანკების ლიკვიდურობა და მათ მიერ ამერიკული ეკონომიკის დაკრედიტების უნარი.

რა შედეგი მიიღეს აშშ-ის კერძო ბანკებმა რაოდენობრივი შერბილების პროგრამის რეალიზაციის შედეგად? ერთი მხრივ, მათ შეძლეს გაეთავისუფლებინათ თავიანთი ბალანსები ზემოთნახსენები იპოთეკური ქაღალდებისგან. მათგან ზოგიერთი აშკარად „გადასაყრელი“ („ტოქსიკური“) აქტივები იყო. ნებისმიერ შემთხვევაში, ამგვარი იპოთეკური ქაღალდების რეალური საბაზრო ფასი ნომინალზე დაბალი იყო. Fed-ის მიერ იპოთეკური ქაღალდების შესყიდვა გულუხვი საჩუქარი იყო კერძო ბანკების მიმართ. მეორე მხრივ, ამ ბანკების მიერ დამატებით მიღებული ლიკვიდურობა წარიმართა არა ეკონომიკის რეალურ სექტორში, არამედ იქ, სადაც შესაძლებელი იყო გაცილებით მეტის და გაცილებით სწრაფად გამომუშავება, ანუ, ფინანსურ ბაზრებზე სპეკულაციური ოპერაციების განსახორციელებლად. ან მიედინებოდა სახაზინო ვალდებულებებში, Fed-ის დეპოზიტებზე. ამგვარად, რაოდენობრივი შერბილების პროგრამა, რომელიც ოფიციალურად აცხადებდა „ეკონომიკის აღორძინების“ კეთილშეზღუდვას მიზნებს, დე-ფაქტო ასრულებდა ორ ფუნქციას: „სისტემის ხერხემალი“ ბანკების კვებას და ფინანსური კრიზისის ახალი ტალღისათვის პირობების მომზადებას.

რა შედეგის მომტანი აღმოჩნდა ყოველი ზემოქანთვლილი Fed-ისათვის? მისი „საბეჭდი მანქანა“ გასული ცხრა წლის მანძილზე მუშაობდა ისე ინტენსიურად, რომ არ უმუშავია თვით ოქროსსავალუტო სტანდარტის კრაზის შემდგომ „საუკეთესო“ წლებში. აშშ-ის Fed-ის ნაერთი ბალანსის (Fed-ის წევრი 12 ფედერალური სარეზერვო ბანკის ჯამური ბალანსის) ვალუტა ამ პერიოდის განმავლობაში 2007 წლის იანვარში არსებული 823 მლრდ დოლარიდან გაიზარდა 5800 მლრდ დოლარამდე 2018 წლის მარტისათვის, ე.ი., 7-ჯერ.

როგორც ზემოთ აღვნიშნეთ, ბანკირებს გააჩნიათ პროფესიული ტერმინი - „ბოლო ინსტანციის კრედიტორი“; მასში იგულისხმება ცენტრალური ბანკი, რომელიც სხვა ბანკ-კრედიტორებზე მაღლა დგას. ვლუბულობთ თავისებურ „სავალო პირამიდას“, რომლის შესახებ უბრალო ადამიანისთვის ცოტა რამაა ცნობილი. ამ „პირამიდის“ მწვერვალზე იმყოფება „ბოლო ინსტანციის მევახშე“.

მომდევნო სართულზე მდებარეობს მსოფლიო ფინანსური სისტემის გამგებლები, რომლებსაც „განდობილები“ შეიძლება ვუწოდებთ. ისინი შეგნებულად იბრძვიან მსოფლიო ბატონობისათვის, აქტიურად აღწევენ საზოგადოებრივი ცხოვრების ყველა სფეროში, არამარტო ფინანსების, არამედ, პოლიტიკის, იდეოლოგიის, რელიგიის სფეროში და მართავენ ამ სფეროებს თავიანთი „არაფორმალური“ სტრუქტურების განშტოებული ქსელის მეშვეობით. ამ ქსელის ზედა სართული წარმოდგენილია ისეთი პოლიტიკური სტრუქტურებით, როგორიცაა ბილდერბერგის კლუბი, საერთაშორისო ურთიერთობის საბჭო და სამხრეთი კომისია.

მევახშეთა „სავალო პირამიდის“ უფრო დაბალ საფეხურებზე იმყოფებიან „უბრალო“ მევახშეები, რომელთათვისაც სიმდიდრის გამრავლება მართლაც შეიძლება იყოს საბოლოო მიზანი და რომლებიც შეგნებულად თუ შეუგნებლად ემსახურებიან პირამიდის სათავეში მყოფთ. „უბრალო“ მევახშეების ცხოვრება მარტივი არაა. ის სულაც არაა ისეთი, როგორც მასმედია წარმოაჩენს ხოლმე. მათ შეიძლება „ჩაყლაპონ“ ერთმანეთი (ერთი ბანკის მიერ მეორის შთანთქმა), მათმა ბანკებმა შეიძლება ბანკროტობა განიცადონ. ზოგჯერ ისინი შეიძლება მოკლან „უმაღლრმა“ კლიენტებმა, პარტნიორებმა ან კონკურენტებმა.

ჩვენს ბანკირებს განკუთვნილი აქვთ სარდაფი, „ტექნიკური“ სართული. მაგრამ მალე მათ შეიძლება მოთხოვონ ამ სარდაფის გათავისუფლებაც კი: ამ სართულზე (ე.ი. ჩვენს საკრედიტო ბაზარზე) მოვლენ უცხოელი ბანკები. ჩვენში მიმდინარე მანკიერი ეკონომიკური პოლიტიკა, რომელიც გაჯერებულია ე.წ. მეინსტრიმული იდეოლოგიით, მოწმობს იმას, რომ ის „უთავისუფლებს მოედანს“ უცხოელ სტუმრებს.

ამასთან დაკავშირებით მოვიყვან ციტატას წინასიტყვაობიდან ე. სატონის წიგნიდან „დოლარის ძალაუფლება“:

„ის, რაც ხდება რუსეთის, სომხეთის, საქართველოს, რომელიდაც პროვინციული ლატვიის ფინანსურ სამყაროში, ყველაფერი იმყოფება ბარუხისა და მის მსგავსთა ტორის ქვეშ. მაგრამ საჯაროდ ისინი არასოდეს ფიგურირებენ, თითქოს არც არსებობენ. მიუხედავად იმისა, რომ ისინი ყველაზე ცნობილნი არიან... გლობალური ხასიათის ზოგიერთი სიუჟეტის მოულოდნელი შემობრუნების გამო ადგილობრივი საბანკო და ფინანსური ჯგუფები შეიძლება მსხვერპლი გახდეს. მსხვერპლი დანარჩენი ფინანსური სისტემის საკეთილდღეოდ. ის, რომელიც გლობალურად ხელმძღვანელობს საბანკო სისტემას, ადგილობრივი კერძო ფინანსური ჯგუფების მტერია. ის, რომ მათ შორის თითქოს არსებობს სიმბიოზი, მხოლოდ მოჩვენებაა. სინამდვილეში, ეს არ არის და არც შეიძლება იყოს! ადგილობრივი ბანკირები ძალიან არაფრთხილად იქცევიან... ისინი ფიქრობენ, რომ მდგომარეობის ბატონები არიან. არა! სინამდვილეში მილიონერების, მულტიმილიარდერებისა და ტრილიონერების სისტემაში ისინი წარმოადგენენ იმას, რასაც საბინაო სააგენტოს მეუბნებიან...“ [1, გვ. 156].

მსოფლიო მევახშეები შეგნებულად აშენებენ სისტემას, რომელიც საბოლოო ანგარიშით, იქნება გლობალური და ტოტალური მონობის სისტემა. ასეთ სისტემას ექნება უკიდურესად მარტივი სოციალური სტრუქტურა:

ა) მსოფლიო მევახშეები არიან იგივე „ახალი“ მონათმფლობელები, იგივე „ოქროს მილიონი“;

ბ) პლანეტის დანარჩენი მცხოვრებნი არიან იგივე „ახალი“ მონები, იგივე „ბინძური მილიარდი“ [2, გვ. 98].

მსჯელობა ამ „ახალ“ მონათმფლობელურ საზოგადოებაზე ძალზე სცილდება მოცემულ თემას. მიინდა მხოლოდ ხაზი გავესვა იმას, რომ მონობას თავს ვერ დააღწევს ვერც „ბინძური მილიარდი“, ვერც „ოქროს მილიონი“. საერთაშორისო მევახშეები იმყოფებიან კიდევ უფრო მყარ „სავალო მარყუქში“, ვიდრე მათი კლიენტი-მოვალეები. ისინი მთელი ცხოვრება ვალში არიან ეშმაკის წინაშე, ხოლო გირაო ამ გარიგებაში მევახშის სულია. როგორ არ უნდა გავიხსენოთ მაცხოვრის სიტყვები: „რას გამორჩება კაცი, თუ მოიგებს მთელ ქვეყანას და სულს კი წააგებს? ან კი რას მისცემს კაცი თავისი სულის სანაცვლოდ?“ (მათე, 16:26).

იმ პირთა სულიერი და ფსიქიკური ჯანმრთელობის თემა, რომელთაც აქვთ „ბედნიერება“ ეკუთვნოდნენ „მევახშეების“ სოციალურ ჯგუფს, ფრიად საინტერესოა და ნაკლებად გამოკვლეული. მთავარი, რაც თვალში გვხვდება, შემდეგია: ისინი უკვე ამ მიწიერ ცხოვრებაში იქმნებიან „მკვდარ სულებად“. ისინი ხდებიან მონები, ამასთან მონობის მდგომარეობაშია არა სხეული, არამედ სული. 24 საათი დღე-ღამეში, 365 დღე წელიწადში, თავიანთ ბოლო ამოსუნთქვამდე ისინი ემსახურებიან ფულს, „ოქროს ხბოს“ კერპს. თანაც კანონი ასეთია: რაც უფრო მეტი მილიარდები აქვთ მათ, მით უფრო მყარად არიან ისინი მიჯაჭვულნი თავიანთ კერპს და ამ კერპის გამო ნადირობენ ადამიანთა სულებზე.

ძალზე საინტერესოა ე.წ. „საქველმოქმედო“ ფონდების არსი, მათი ნამდვილი დანიშნულება, რომლებიც წარმოადგენენ მევახშეების ფულადი კაპიტალის აკუმულაციის ცენტრებს. აი რას წერს ანდრე ვაჯრა ამ ფონდებისადმი მევახშეების დამოკიდებულებაზე: „ასწლეულების განმავლობაში ოლიგარქიული დინასტიები, როგორც რომელიდაც ქურუმთა კასტა, ერთგულად ემსახურებიან თავიანთ ღმერთს - ფონდებს“ [3, გვ. 222]. და რადგანაც ფულის დაგროვება უსასრულოდ შეიძლება, ამ ოჯახებისათვის ფონდებისადმი მსახურება გახდა ცხოვრების აზრი, თანაც მთელი რიგი თაობების მანძილზე. ამგვარად, აღნიშნული საგვარეულო კლანები ხდებიან ფონდების ცოცხალი დანამატები... აუცილებელია გავითვალისწინოთ, რომ ასწლეულების განმავლობაში ფონდებისადმი მსახურების პროცესმა გამოიმუშავა მსახურთა გარკვეული ფსიქოლოგია, რომელიც

განსხვავდება იმ ადამიანთა ფსიქოლოგიისგან, რომლებიც არ იცნობენ მსახურების საიდუმლოს. გარკვეული აზრით, ეს ადამიანები შეპყრობილები და ფანატიკოსები არიან. მათი ინდივიდუალური ხარისხი მსგავსია ჯიშთან მოდარაჯე ძაღლებისა, რომლებიც სპეციალურადაა გამოყვანილი პატრონის ქონების დასაცავად. მათი ცნობიერების მთავარი თავისებურება ისაა, რომ ისინი სამყაროს განიხილავენ, როგორც რაღაც მატერიას, ფონდის შენახვისა და უწყვეტი ზრდის საშუალებას, რომელსაც ისინი ემსახურებიან. მათთვის ფონდი - ესაა აბსოლუტური ფასეულობა, რომლის გულისთვის მსხვერპლად შეიძლება გაიღონ რაც სურთ და ვინც სურთ. ხატოვნად რომ ვთქვათ, ეს ადამიანები უკვე მრავალი ასწლეულია მსოფლიოს სწირავენ მსხვერპლად დასავლური ცივილიზაციის ძლევამოსილ აბსტრაქციას - ფულს“ [3, გვ. 222-223].

აი რას ამბობს ფონდებსა და მევახშეებს შორის ურთიერთობის ხასიათზე ამერიკელი ეკონომისტი და საზოგადოებრივი მოღვაწე ლინდონ ლარუში: „ოჯახი უკვე არ ფლობს რეალურად ფონდს. ფონდი ფლობს ოჯახებს, მაგალითად, როგორც ტიურნ უნდ ტაკსის ოჯახის შემთხვევაში ევროპაში. ეს ფონდია, ხოლო პრინცი - მხოლოდ ფონდის მემკვიდრე. ბრიტანული სამეფო ოჯახი წარმოადგენს ფონდების კრებულს. თქვენ შეგიძლიათ ამას დააკვირდეთ მთელ მსოფლიოში: კორპორაციები, მდიდარი ოჯახები ქმნიან ფონდებს. მაგალითად, როკფელერების ოჯახი. მათ არ აქვთ დიდი ფული, აქვთ მილიონები, მაგრამ არა მილიარდები. მილიარდები ჩასმულია ფონდებში. ამგვარად, ჩვენ გვაქვს მკვდარი სულების უსიცოცხლო კოლექცია“ [4].

თანდათანობით ხდება იმ პირთა ინტელექტუალური და სულიერი დეგრადაცია, რომლებიც დაკავებული არიან ფულის „კეთებით“. ეს ეხება თანაბრად როგორც მევახშეებს, ისე მათაც, რომლებიც მევახშეებმა გარყვეს. ამის შესახებ შექმნილია უამრავი მხატვრული ლიტერატურის ნაწარმოები, რეალური ცხოვრება კი თითქმის ყოველდღიურად ამის აშკარა მაგალითებს გვიჩვენებს.

ამასთან დაკავშირებით მოვიყვანოთ ვ. პოდგუზოვის სტატიიდან საინტერესო ნაწყვეტი: „ასწლეულის პრაქტიკამ აჩვენა, რომ მეწარმე, რომელიც აღწევს წარმატებას, როგორც შემოქმედი პიროვნება, გარდაუვალ დეგრადაციას განიცდის. ჯერ ერთი, მეწარმის დამოკიდებულება საზოგადოებისა და ბუნების მიმართ ისაზღვრება მათი ექსპლოატაციით. მეორე, ბიზნესმენის პიროვნების პოტენციალი დინამიურად იფიტება, რადგანაც ის ფლობს რა წიაღისეულსა და სავარგულებს, ქარხნებს ატომური ბომბებისა და კუბოების, უნიტაზებისა და ნარკოტიკების, ლუდისა და პამპერსების, თვითმართვადი რაკეტებისა და დემოკრატიული გაზეთების საწარმოებლად, როგორი პარადოქსულიც არ უნდა იყოს, თავის თავს წირავს უმინარსო ცალმხრივობისთვის. წარმოების ჩამოთვლილი სფეროები, რომლებიც ერთმანეთისგან მკვეთრად განსხვავებულია ტექნიკური თვალსაზრისით, თავისი ეკონომიკური არსით კლონებივით ერთგვაროვანია. ყველაფერი, რაც ხდება საბაზრო ეკონომიკაში, დაქვემდებარებულია მხოლოდ მოგებას, სწორედ ეს მაჩვენებელი იპყრობს წარმატებული ბიზნესმენის მთელ გონებას, რომელიც არ ტოვებს ადგილს სხვა საკითხებისთვის, ახურდავებს რა თავისი ცხოვრების მთელ დროს საბანკო ანგარიშებზე ნულების რაოდენობის ზრდაზე... ბიზნესმენი - ეს არის მუდმივი ფსიქოპათიის მატარებელი, რომელიც აკომპენსირებს შემოქმედებითი საქმიანობისადმი თავის უუნარობას... სხვა სიტყვებით რომ ვთქვათ, მეწარმე - ეს არის ინდივიდი, რომელიც პარანოიდულად ცდილობს საკუთრების სიმრავლით, ზოგჯერ კი საკუთრების სიმბოლოებით, შეცვალოს მასში არარსებული მრავალმხრივობის ხარისხი, ანუ პიროვნება“ [5]. კიდევ ერთხელ ვუსვამთ ხაზს იმას, რომ ზემოთქმული ეხება თანაბრად როგორც მევახშეებს, ისე მათ, რომლებიც ცდილობენ მიბაძონ მევახშეებს (რომლებიც მევახშეებმა გარყვეს „ფულის კეთებით“).

დღეს ფინანსების სამყაროს და მასში მცხოვრებთ უნდა სწავლობდნენ არა „პროფესიონალი ეკონომისტები“, არამედ პროფესიონალი ექიმები (განსაკუთრებით ფსიქიატრები), აგრეთვე სამღვდლო პირები (განსაკუთრებით ისინი, რომლებიც გაწაფულნი არიან „დემონების განდევნაში“).

„იმ ადამიანთა ფსიქიკური და სულიერი დაავადებების თემა, რომლებიც ჩაფლულნი არიან ფინანსური სპეკულაციისა და მაქინაციის თანამედროვე სამყაროში, დღეს კიდევ უფრო ნაკლებადაა შესწავლილი. მაგალითად, ფსიქიატრიის შესახებ ყველა საცნობარო წიგნსა და სახელმძღვანელოში საუბარია ისეთ დაავადებაზე, როგორიცაა „ლუდომანია“. მარტივად რომ ვთქვათ, ეს არის ძლიერი მიდრეკილება აზარტული თამაშისადმი. ის ადამიანისათვის არაფრითაა უფრო ნაკლები საშიშროება, ვიდრე ნარკომანია ან ალკოჰოლიზმი“ [8, გვ. 998]. რატომღაც (როგორც ჩანს, ინერციით) ექიმები ლუდომანიის ასეთ შემთხვევებს განიხილავენ, როგორც კარტის, რულეტკის და სხვა აზარტულ თამაშებს სპეციალურ დაწესებულებებში (კაზინოში, სათამაშო ავტომატების დარბაზებში და ა.შ.). მაგრამ, ამ დროს, მხედველობიდან რჩებათ ყველაზე მთავარი - ადამიანთა ძლიერი მიდრეკილება ფინანსური „თამაშებისადმი“ - საფონდო, სავალუტო და სხვა ბირჟებზე, აგრეთვე ძლიერი მიდრეკილება „ფინანსური პირამიდებისადმი“ და სხვა ფინანსური მაქინაციების მიმართ, რომელიც ხორციელდება ბირჟებს მიღმა. რა თქმა უნდა, მსოფლიო მევახშეები დაინტერესებულნი არიან იმაში, რათა ადამიანთა მაქსიმალურად დიდი რაოდენობა დაავადდეს აღნიშნული სნეულებით: ეს ზრდის „ფინანსური სათამაშო ავტომატების“ (ბირჟების, ბანკების, საინვესტიციო ფონდების, ფინანსური ბაზრების და ა.შ.) მფლობელთა შემოსავლებს. მაგრამ, ჩვეულებრივი კაზინოებისა და სათამაშო ავტომატების დარბაზების ანალიზი გვიჩვენებს, რომ ლუდომანიის მსხვერპლნი არც ისე იშვიათად ხდებიან ამ დაწესებულებების მფლობელები. ცხადია, რომ არც მსოფლიო მევახშეებს გააჩნიათ საჭირო იმუნიტეტი

ლუდომანიისგან თავდასაცავად. იმის მაგალითი, თუ როგორ გახდნენ ფინანსური ოლიგარქები თავიანთი სნეულების მსხვერპლი, საკმაოდ ბევრია.

რაც შეეხება „განდობილი“ მევახშეების სტრატეგიულ მიზნებს - მსოფლიო ბატონობას, შეუძლებელია ეს არ იყოს სიგიჟე. ჩვენ ზემოთ ვთქვით, რომ „განდობილი“ მევახშეებს განზრახული აქვთ თავათ მართონ მსოფლიო. სინამდვილეში, ისინი მოტყუებულნი რჩებიან: მათ იყენებს „ამა სოფლის ბნელი ბატონი“. ისინი თავად ხდებიან საშუალება იმისა, რათა გზა გაუკვლონ ანტიქრისტეს. მართლმადიდებელი ეკლესიის წმინდა მამების სიტყვებით, ისინი მხოლოდ წინამორბედნი არიან ანტიქრისტესი, ანუ - „მცირე ანტიქრისტეები“. თუმცა, როგორც ვთქვით, ამ „უმაღლესი“ მიზნის მიღწევის გეგმა თანმიმდევრულად სრულდება და ოდესღაც სრულად შესრულდება. მაგრამ, სწორედ ამ გეგმის შესრულებისას ყველაფერი სრული კრახით დასრულდება მევახშეებისა და ეშმაკისათვის, იმ „საბოლოო ინსტანციის მევახშისათვის“, რომელიც მათ უკან დგას. ამას ძალზე ნათლად მოწმობს ახალი აღთქმა, განსაკუთრებით იოანეს გამოცხადება (აპოკალიპსისი). წმინდა მამები სწორედ ამაზე საუბრობდნენ თითქმის ორი ათასი წლის განმავლობაში.

თუმცა, სულაც რომ არ ვიცნობდეთ წმინდა მამათა წინასწარმეტყველებას და მხოლოდ ჯანსაღ აზრს და კარგ ინტუიციას მივყავართ, თითქმის იმავე დასკვნამდე მივალთ. საკმარისია ყურადღება მივაქციოთ მევახშეების ისეთ საკვანძო მახასიათებელს, როგორიცაა მათი დაპროგრამება - გაანადგურონ ყველა და ყოველი. ბოლო ათწლეულების განმავლობაში მევახშეების ანტიშემოქმედებითი უნარი ყველასთვის კარგად დასანახი გახდა: დეინდუსტრიალიზაცია, დამანგრეველი კრიზისები, ჩამოშლილი ფინანსური პირამიდები, სიღატაკის ზრდა, ტერორიზმის აღზევება, უწყვეტი ომები და ა.შ.. იმ შემთხვევაში, თუ მევახშეები მართლა მიაღწევნ თავიანთ სანუკვარ მიზანს - მსოფლიო ბატონობას, კაცობრიობა შევა სწრაფი განადგურებისა და კრახის ფაზაში.

ასეთ შეხედულებას ემხრობა მრავალი საღად მოაზროვნე ავტორი. აი, მაგალითად, ისტორიკოსი ალექსანდრე ელისევი წერს: „გლობალიზაციამ, რა თქმა უნდა, შეიძინა სერიოზული გაქანება, თუმცა, მის სუბიექტებს შორის არსებობს მძლავრი წინააღმდეგობა... მაგრამ, როგორც კი ეს წინააღმდეგობები აღმოიფხვრება, როგორც კი გლობალისტები (მათ ქვეშ ავტორს ესმის ტრანსნაციონალური კორპორაციებისა და ბანკების მფლობელები) შექმნიან თავიანთ „მსოფლიო მთავრობას“, მსოფლიო კრიზისი აღგავს პირისაგან მიწისა ამ სუბიექტებს (შეიძლება „მსოფლიო ცივილიზაციასთან“ ერთად). ტრანსნაციონალური სტრუქტურების გამარჯვება გახდება მათი დამარცხება“ [6, გვ. 23].

მიუხედავად იმისა, რომ „ისტორიის დასასრულის“ დრო ჩვენთვის უცნობია, ყველაფერი მაინც ჩვენზეა დამოკიდებული. არამარტო ჩვენ მიერ მიზეზებისა და ისტორიის მამოძრავებელი ძალების გაგებაზე, არამედ ჩვენს საქციელსა და ქმედებებზე. მათ შორის, ჩვენს უნარზე წინააღმდეგობა გავუწიოთ მევახშეებს, „ბოლო ინსტანციის მევახშის“ ჩართვით. წინააღმდეგობის გაწევა, სხვა საკითხებთან ერთად, გულისხმობს არსებული ფულადი სისტემის გარდაქმნის პოზიტიური პროგრამების შემუშავებასა და რეალიზაციას.

ლიტერატურა:

1. Энтони Саттон. Власть доллара. М.: Фэри-В, 2003.
2. Егишянц С. А.. Тупики глобализации: торжество прогресса или игры сатанистов? М.: Вече, 2004.
3. Ваджра А.. Путь зла. Запад: матрица глобальной гегемонии. М.: АСТ; Астрель, 2007.
4. ინტერვიუ ლ. ლარუშთან. 01.11.1993// ინტერნეტი. <http://polit-inform.ru/showObject/objID/206>
5. Подгузов Валерий. Личность и рынок //Интернет. Режим доступа: http://www.proriv.ru/articles.shtml/podgu-zov?market_licnost3.
6. Елисеев А.. 1937. Сталин против заговора «глобалистов». М.: Яуза: Эксмо, 2009.
7. Катасонов В. Ю. - Капитализм. История и идеология «денежной цивилизации» - 2013.
8. Катасонов В. Ю. Кризис денежной цивилизации. Что ожидать человечеству в будущем? / — «Книжный мир», 2016.

The virus of usury as the main cause of the permanent crisis

Malkhaz Chikobava

Associate professor

Ivane Javakhishvili Tbilisi State University

S u m m a r y

The article analyzes the essence of modern financial capitalism, its metamorphosis and the results of quantitative easing policy. It is noteworthy that the main characteristic of modern financial capitalism is that the US dollar and all other currencies are credit money. In addition, these currencies are issued not only by central banks, but also by commercial banks. This leads to an inevitable increase in debt, which is growing rapidly throughout the world and undermining the real sector of the economy.

The article notes that world usurers deliberately build a system that will eventually become a global and general system of slavery. Such a system will have a very simple social structure: new slaveholders, that is, "golden millions" and the rest of the population, or "dirty" billions.

The article also discusses the so-called "Charitable" funds, which in fact are the centers of accumulation of money, and whose real purpose is to serve the interests of world usurers.

In addition, the article highlights the theme of mental and spiritual diseases that are hidden in the modern world of financial speculation and fraud, which are even less studied today. Unfortunately, today people do not pay attention to the most important thing - human beings are prone to strong financial ludomania, as well as a strong inclination to the "financial pyramids" and other financial frauds that are carried out outside the exchanges.

In conclusion, it is said that, despite the fact that the "end of history" is not known to us, everything depends on us, including on the ability to resist moneylenders. Resistance along with other problems implies the development and implementation of positive programs to change the existing monetary system.

Keywords: *financial capitalism; quantitative easing policy; credit money; stock exchange; derivative securities; usury.*